

“... Før jeg begynder at skrive, findes der ingenting, kun formløst stof, erindringer, drømmebilleder, følelser osv.

Udfordringen består i at finde frem til de mest præcise ord og sætninger, der kan få tingene til at eksistere, ‘at se’, glemme ordene, være i det, jeg føler er en skrivning af det virkelige. Selvom denne formulering kan forekomme vag eller tøvende, så brugte jeg formentlig ikke timer på det samme afsnit, hvis det ikke gav mening, mens jeg sad og skrev.”

Annie Ernaux i korrespondance-bogen *Skriften som kniv*

Med titlen *Af en bys struktur* søger jeg at pege på fotografierne jeg laver og det billede bogen giver af *byen* som fragmentarisk. Visualiserende fragmenterende splinter af en bys struktur, som et billede på *byrum*, fragmentarisk visualiseret.

Derved opstilles et argument, omkring at ikke blot er dokumenterne – hvilket fotografierne også kan siges at fungere som – fragmentariske, men om at vores mulighed for erfaring og sansning ligeledes er fragmenteret. Fungerer usammenhængende. Virkeligheden – set på – som en sammenstykket affære.

Ved at tage fotografierne i betragtning ser vi trækkene af *en by*, som igen virker genkendelig, fordi disse træk, snit eller stumper – via forestillingsevnen – lader sig sætte i forbindelse med det vi, for det meste af tiden, opfatter som en allerede foreliggende virkelighed ‘derude’. (Egentlig i sig selv en ret løjerlig forestilling, når man overvejer dette nærmere). Rettere så kombinerer vi vores tolkninger af hvad vi ser på fotografierne med vores idéer om et emne. Her *byen* og denne størrelses mangfoldige ‘fænomener’.

For derved at danne de billeder vi mener at fotografier står som og gør et slags lysægte aftryk af, men et fotografi ‘er’ blot et spor.

Det kan i praksis ikke udfoldes som andet. (Uden derved at fremkaldes som andre slags -grafier; andre grafiske former). Jeg tænker at vi – som størrelser der også selv finder sted over og således ‘er’ i tid – ‘kender noget til’ disse basale forhold, og at det vi blandt andet fascineres af ved fotografiet, er denne tidens fastholdelse via et hændelsens spor – efter hændelsens tid. Et greb ind i og om tidens ellers så flygtige og æteriske natur.

I og med mine fotografier forsøger jeg ikke at indfange eller pege på noget bestemt. Jeg tillader mig blot at fascineres. Forskydninger i landskabet, den klare afvigelse fra, såvel som andre bearbejdnings af forestillingen om ‘normalen’ vækker min fascination til live – så noget må udpeges – “se der!”

Mine nye fund her i bogen er gjort i felten, men de er også forekomster produceret i feltet – det fotografiske felt – et felt for -grafi: *visuel skrift*. Under hensyntagen til midlerne. Belyst, vinklet, beskåret. At fotografere kan bringe minder om erotikkens kunst – ikke for meget nu, ikke for let heller – *voilà!*

At fotografere kan til gengæld ikke sammenlignes med kokekunsten. (U)behaget bringes ofte, via et fotografi, til at stå i forhold til nydelsen, men ikke ukompliceret og ligefremt. “Det var vel nok et skønt, balanceret og nærende fotografi” ville være en noget usandsynlig kommentar. Fotografiet har med virkelighed at gøre. Ligesom at virkelighedens beskaffenhed kun erfares – efter erfaringen af ens oplevelse igen er blevet dannet –, har også fotografiet med overbevisning at gøre, og med artikulationen af *det sandsynlige*. Det må ikke være for utroligt, for usandsynligt, det der fremstilles i et billedes rum. Da spændingen ellers forsvinder – en anspændthed i og for blikket? De ‘nyeste’ – de tamt slappe AI-genererede – billeder peger på sådanne forhold.

Billederne der laves må virke på én og ind på traditionen. Hvis vi i dag, samt ude i fremtiden, kan fascineres af den slags rester – de tiloversværende efterladenskaber – fra byers måder at konstrueres, fungere på og leves i, da er dette fascinationsforhold måske lige så meget et ‘tegn’ som motiverne er det; dvs. de ‘objekter’ der via *foto-grafering*, fotografisk, bliver til som billeder og gøres til tegn på noget ukendt i det ellers genkendelige. Det virker for mig til at være den slags scener som mit arbejde med fotografiet har at spille på.

Selv er jeg oftest mest optaget af, i selve arbejdet – dvs. i øjeblikket hvor jeg står og rykker rundt på forhold mellem kameraet og dets billede –, om det lader sig gøre at fotografere hvad jeg mener at kunne have set. I arbejdet frem mod og med denne bog har jeg forsøgt at bruge det min praksis kaster af sig, til at skubbe mig selv et skridt fremad. De spor som min fotografiske praksis efterlader sig, iscenesættes igen via bogens design og dens videre distribution.